

Iertarea păcatelor și vindecarea de boli

- Vindecarea slăbănogului, Duminică a 6-a după Rusalii -

În Sfânta Scriptură, boala este înțeleasă, în primul rând, ca o alterare a sănătății, iar din acest punct de vedere, ea poate cuprinde infirmități ale sufletului și ale trupului. Bolnavii cer vindecare de la Iisus Hristos, iar ucenicii Lui vindecă prin puterea dată lor de Dumnezeu. Sfânta Evanghelie ne arată cât de importantă este activitatea de vindecare a Mântuitorului: „Iisus străbătea toate cetățile și satele, vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35). Întotdeauna în jurul lui Iisus se aflau oameni care veneau la El pentru vindecare sufletească și trupească. Vindecările săvârșite de Mântuitorul Hristos sunt semnele prezenței Împărăției lui Dumnezeu în lume, semnele începutului eliberării omului de păcat, de suferință și de moarte. Puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi, după cum se vede mai ales în Taina Pocăinței și Taina Sfântului Maslu. Biserica este, în primul rând, un spital pentru vindecarea de păcate. Taina mântuirii omului în Hristos, ca taină a pocăinței și a iertării păcatelor, a fost pe deplin descoperită de Hristos ucenicilor Săi și Bisericii Sale după Învierea Sa din morți. Puterea de a ierta păcatele aparține numai lui Dumnezeu, dar în iubirea Sa milostivă, nesfârșită și negrăită pentru oameni, Hristos dăruiește Bisericii Sale această putere sfântă și mântuitoare. Puterea de a ierta păcatele este puterea de a salva pe oameni de osânda veșnică. În acest sens, Sfântul Efreim Sirul spune că Biserica este locul unde sunt salvați cei condamnați la moarte. De ce? Pentru că plata păcatului este moartea. Orice om păcătos este un om condamnat la moarte spirituală veșnică, la despărțire de Dumnezeu,

dar prin pocăință și prin iertarea păcatelor care se dobândește prin Taina Sfintei Spovedanii sau a Mărturisirii și iertării păcatelor în Biserică, omul condamnat la moarte poate deveni candidat la viața veșnică și cetățean al raiului. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, însă pocăința ne întoarce spre El, iar Sfânta Împărtășanie ne unește cu Dumnezeu Fiul, Mântuitorul lumii. Taina Spovedaniei este Taina căinței și a regretului pentru păcate, a mărturisirii păcatelor și primirii iertării de păcate. Sfânta Taină a Pocăinței are trei dimensiuni distincte, dar complementare: mărturisirea păcatelor, primirea iertării păcatelor (sau dezlegarea de păcate) și împăcarea omului cu Dumnezeu, cu Biserica și cu el însuși, cu propria sa conștiință. În acest sens, Sfânta Taină a Pocăinței este o lucrare de eliberare, înnoire și creștere spirituală. Să-i mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru marele dar al pocăinței și al iertării păcatelor dat oamenilor prin iubirea Lui smerită și milostivă.

BOALA ȘI SUFERINȚA

Realități marcante ale existenței noastre pământești, boala și suferința, nu își au originea în Dumnezeu. Dumnezeu n-a creat moartea și nu se bucură de pierirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii le-a făcut spre a fi izbăvite. Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „Dumnezeu, Care a făcut trupul, n-a făcut și boala, tot astfel cum El, deși a făcut sufletul, n-a făcut nicidecum și păcatul”. Înainte de căderea omului în păcat, trupul omului nu era supus stricăciunii. Prin harul suflat de Dumnezeu asupra trupului alcătuit din pământ, omul putea să păstreze nestricăciunea. Sfântul Atanasie cel Mare spune despre om că putea să aibă o viață nemuritoare ca unul ce „poseda darurile lui Dumnezeu și puterea proprie care-i vine de la Cuvântul Tatălui și putea să scape acestei condiții a naturii lor, că datorită Cuvântului Care era cu ei, stricăciunea naturii nu s-ar fi apropiat de ei”. Însă omul, înzestrat cu voință liberă, a ales să se depărteze de Creator prin neascultare și a pierdut comuniunea cu Izvorul vieții și al sănătății, iar boala și moartea au pus stăpânire pe el. Sufletul a fost cel dintâi afectat, dar suferința lui s-a transmis și trupului. Astfel, păcatul strămoșesc poate fi considerat originea primară a bolii. Din cauza păcatului neascultării, bolile îl asaltează pe om. Moștenirea naturii umane căzute a lui Adam se perpetuează biologic, dar și spiritual, prin înclinarea noastră către păcat. Oamenii nu numai că moștenesc firea căzută, dar, prin voința proprie, devin și responsabili de păcat, care-i duce la boală. Fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie. Pedepsa am putea-o înțelege ca boală trupească. Se întâlnesc însă și situații în care boala se dovedește consecința exclusivă a împărtășirii naturii umane căzute, așa cum ne explică Mântuitorul Hristos la episodul orbului din naștere: „nici el, nici părinții lui n-au păcătuit”. Există numeroase cazuri de oameni cinstiți ca drepti sau sfinți neocoliți de bolile trupești, ceea ce înseamnă că sănătatea sufletului nu o implică fără echivoc pe cea a trupului. Boala este folosită spre progresul spiritual al omului, dar și ca pildă de viețuire creștină pentru cei care nu au ajuns la o treaptă duhovnicească asemănătoare. Exemplul dreptului Iov, sporit duhovnicește în urma necazurilor sale, grăiește elocvent în acest sens. Bolile pot fi determinate de suferințe ale sufletului, dar pot să apară providențial în viața unui om sănătos sufletește. După cum starea de sănătate trupească poate să nu fie consecința unei sănătăți sufletești, ci să aparțină oamenilor bolnavi sufletește, precum spune prorocul David: „că n-au necazuri până la moartea lor”. Dar adeseori dezordinea spirituală își pune amprenta, în mod vizibil, măcar asupra chipului unui om, dacă nu și asupra sănătății sale. În boală, modul de stabilire a legăturii cu Dumnezeu este rugăciunea. Omul se deschide astfel comuniunii cu Tatăl Cel din Ceruri, Care îl ascultă și Se apropie de el. Sfântul Isaac Sirul spune că „rugăciunea este ajutorul cel mai tare al bolii”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele nădejzii creștine ?

Răspuns: Cel care are nădejde în Dumnezeu rămâne neclintit în fața oamenilor, răbdător și liniștit în strâmtorări și în necazuri și, mai cu seamă, în fața morții. Cine nădăjduiește în Dumnezeu, nu se uită la bunăvoința sau la reaua voință a celor mari, nici la cele ce zic oamenii despre el (1 Corinteni 4, 3). Acela este răbdător în suferință, pentru că știe că „pățimurile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Romani 8, 18). Dreptul lov a fost atât de răbdător, tocmai din pricina bucuriei ce o simțea nădăjduind în învierea și răsplata viitoare (Iov 19, 25). Ar putea fi oare cineva mâhnit, având înaintea ochilor cununa răsplătirii veșnice? Cămila în pustie își iutește pasul îndată ce simte că se apropie apă. Scăpată de îngrijorarea setei, ea nu mai simte oboseala călătoriei: nădejdea a risipit îngrijorarea. „Umplutu-m-am de mângâiere! Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie”, spune Sfântul Apostol Pavel (2 Corinteni 7, 4), și - „moartea îmi este câștig” (Filipeni 1, 21). „Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos” (Filipeni 1, 23). „De acum mi s-a gătit cununa dreptății pe care Domnul mi-o va da în ziua aceea, El, Dreptul Judecător (2 Timotei 4, 8). Pentru această cunună, Sfântul Apostol Andrei a primit moartea cu nespusă bucurie. Căci văzând crucea, pe care era să fie spânzurat, a strigat: Bucură-te, cruce fără de preț, sfințită prin moartea Dumnezeului meu; cu desfătare privesc la tine! O, cât am suspinat eu după tine! Cu ce înfocare te-am poftiți. Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, s-a bucurat foarte mult aflând că împăratul Traian l-a osândit la moarte iar când a auzit că creștinii din Roma vor să-l scape, le-a scris, rugându-i să nu-l lipsească de cununa de mucenic: Lăsați-mă să Jiu mâncare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sfântul Arhidiacon Lavrentie, osândit să fie ars de viu pe un grătar, fiindcă nu voise să predea prefectului cetății vasele sfinte ale bisericii, pe când era chinuit, zicea, bătându-și joc de cei ce-l chinuiau: Acum întoarceți-mă și pe partea cealaltă a trupului, că una e friptă. Nădejdea este deci pentru sufletul nostru întocmai ca o ancoră tare (Evrei 6, 19) și, după cum ancora ocrotește corabia în vreme de furtună, așa și nădejdea ferește sufletul de înec, cu deosebirea că ancora se agață de fundul mării, pe când nădejdea se prinde de torțile cerului. Nădejdea creștină îndeamnă cu putere spre fapte bune și spre virtuți. Nădejdea noastră este tot atât de neîndoielnică ca și o întâmplare petrecută în trecut, zice Fericitul Augustin. Ea a întărit pe Sfinții Mucenici în luptele cu prigonitorii lor păgâni, pentru că nădejdea ușurează necazurile din această lume. Nădejdea creștină cheazășuiește viața veșnică. Cine v-a mântuit?, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur pe ascultătorii săi și tot el răspunde: Numai nădejdea în Dumnezeu și încrederea în făgăduințele și în darurile Sale. „Ca prin nădejde ne-am mântuit”, zice Sf. Apostol Pavel (Romani 8, 24). Casa lui Dumnezeu este întemeiată pe credință, zidită pe nădejde și terminată prin dragoste. În cer nădejdea nu va mai ființa, fiindcă vom fi în stăpânirea a tot ce am dorit. Credința și nădejdea vor înceta când aceste bunătăți ni se vor înfățișa.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 5 august	08:00	Spovedanie
	14:00	Spovedanie
Marți 6 august	06:30-10:30	Utrenia Schimbării la Față Sfânta Liturghie
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Miercuri 7 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
	14:00	Spovedanie
Vineri 9 august	14:00	Spovedanie
	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 august	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 11 august	06:30	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

ȘCOALA de VARĂ

Program pentru copii și tineri

ZIUA	ORA	ACTIVITĂȚI
1-10 august	10:00 - 12:00	6 - 18 ani Ateliere de creație, filme, discuții, jocuri, amintiri, trăiri, desene, învățături, surprize

Cum se îmbogățește omul

Un om tânăr, stând tolănit la soare în fața casei sale, se plângea vecinului său, un om harnic, că are prea puțini bani. Și acesta i-a răspuns: „Ia te uită în pământ, chiar sub tine sunt o sută de galbeni, sapă numai după ei”. Și tânărul, dornic de a se îmbogăți peste noapte, s-a pus îndată pe lucru și a săpat o groapă în pământ. După ce a săpat-o, vecinul i-a dăruit, din curtea sa, un pomișor, un fir de cais, pe care l-au sădit în acea groapă. Caisul a crescut și i-a adus tânărului un rod bogat, care valora mai mult de o sută de galbeni.

O lecție

Om fericit!

O bună lecție s-a gândit să dea zgârciților și lacomilor un om darnic. Într-o dimineață a pus pe poarta grădinii sale un afiș în care scria: „DONEZ ACEASTĂ GRĂDINA UNUI OM CARE ESTE DEPLIN FERICIT”. Un bogat zgârcit și lacom, citind afișul, se grăbi să se prezinte în nădejdea că, fiind bogat, e și fericit, și o va câștiga. „Ești fericit?” îl întreabă proprietarul grădinii. „Da, sunt fericit”. „Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorință și n-ai mai umbla după grădini”.

Material pentru casă

Se spune că o doamnă bogată, ce jucase un rol important pe pământ, ca oricare alt muritor, plecă din lumea aceasta după o viață plină de griji pământești, trudă și stres, și ajunge în cer. Acolo o primi Sfântul Petru și-i arătă o vilă măreață: „Aici este locuința slujitoarei dumneavoastră”. Atunci doamna se gândea în sinea ei: „Dacă slujitoarea mea are o locuință așa de frumoasă și măreață, atunci ce voi primi eu?”. Imediat după aceasta, Sfântul Petru îi arătă o altă casă, mai mică și foarte sărăcăcioasă, și-i spuse: „Acolo este locuința dumneavoastră”. Supărată, doamna îi spuse: „Dar în această locuință așa de mică nu pot locui”. Atunci Sfântul Petru îi răspunde: „Îmi pare rău, doamnă, dar cu materialul pe care ni l-ați trimis de pe pământ, n-am putut construi ceva mai bun”. Să ne grăbim și să ne străduim să trimitem la cer cât mai mult „material” și de bună calitate, pentru casa veșniciei noastre, ca niște slugi vrednice; măcar câte o „cărmidă” în fiecare zi.